

บันทึกท้ายพระราชกำหนด

พระราชกำหนดการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙

ความเป็นมา

เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการการใช้พระราชกำหนดการนำคนต่างด้าวเข้ามาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙ และสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้อนุมัติพระราชกำหนดในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๒/๒๕๕๙ วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ทั้งนี้ เพื่อควบคุมและจัดระเบียบนายหน้าจัดหางานและนายจ้างมิให้แสวงประโยชน์จากแรงงานต่างด้าว ตลอดจนกำหนดตัวผู้รับผิดชอบที่ชัดเจนในการนำคนต่างด้าวเข้ามาทำงานกับนายจ้างในประเทศไทย และกำหนดให้บริษัทที่จ้างแรงงานต่างด้าวต้องรับผิดชอบต่อแลสิทธิประโยชน์และคุ้มครองแรงงานต่างด้าวตามกฎหมายเช่นเดียวกับบริษัทจัดหางาน เพื่อให้มาตรฐานในการทำงานของแรงงานต่างด้าวของประเทศไทยมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสากล เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ และสามารถรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานอาเซียน เพื่อสร้างความมั่นคงทางด้านแรงงาน เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๗๐ ก วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

เหตุผลในการประกาศใช้

จากการที่ประเทศไทยได้ประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคส่วนต่าง ๆ ทำให้การประกอบธุรกิจจัดหาคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจดังกล่าวที่มีอยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถควบคุมหรือป้องกันการลักลอบนำคนต่างด้าวเข้ามาทำงานกับนายจ้างในประเทศได้อย่างทันทั่วทั้งที่ รัฐบาลจึงจำเป็นต้องกำหนดเป็นนโยบายเร่งด่วนในการลดความเหลื่อมล้ำของสังคมและการสร้างโอกาสในการเข้าถึงบริการของรัฐ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าว อันนำไปสู่การจัดระเบียบแรงงานต่างด้าวในประเทศ รวมทั้งมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ เพื่อจัดการบังคับใช้แรงงาน หรือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากแรงงานต่างด้าว ทั้งนี้ เพื่อให้มาตรฐานในการทำงานของแรงงานต่างด้าวของประเทศไทยมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสากล เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ และสามารถรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานอาเซียน เพื่อสร้างความมั่นคงทางด้านแรงงาน เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่อไป อันเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

สาระสำคัญของพระราชกำหนด

พระราชกำหนดการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๕ หมวด และบทเฉพาะกาล มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดให้พระราชกำหนดนี้ไม่ใช้บังคับกับการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน และการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล (มาตรา ๓)

๒. กำหนดบทนิยามในพระราชกำหนดนี้

“การนำคนต่างด้าวมาทำงาน” หมายความว่า การดำเนินการใด ๆ เพื่อนำคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ภายใต้บันทึกความตกลงหรือบันทึกความเข้าใจที่รัฐบาลไทยทำไว้กับรัฐบาลต่างประเทศ หรือตามนโยบายของรัฐบาลว่าด้วยการจ้างแรงงานมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยจะมีค่าบริการหรือค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และให้หมายความรวมถึงบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ประสงค์จะนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศกับตนด้วย

“ค่าบริการ” หมายความว่า เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ให้เป็นการตอบแทนการนำคนต่างด้าวมาทำงาน

“ค่าใช้จ่าย” หมายความว่า ค่าใช้จ่ายในการนำคนต่างด้าวมาทำงาน

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ

“ผู้รับอนุญาต” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานของผู้รับอนุญาต

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการจัดหางาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชกำหนดนี้ (มาตรา ๔)

๓. หมวด ๑ บททั่วไป

๓.๑ กำหนดให้การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศมี ๒ กรณี ได้แก่ กรณีที่ผู้รับอนุญาตเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และกรณีที่นายจ้างเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ (มาตรา ๖)

๓.๒ กำหนดให้ในกรณีพิเศษเฉพาะเรื่องที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง เศรษฐกิจ ภัยพิบัติสาธารณะ หรือกรณีอื่นในลักษณะเดียวกัน รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้ผู้รับอนุญาตหรือนายจ้างนำคนต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศภายใต้เงื่อนไขใด ๆ หรือจะยกเว้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ในกรณีใด ๆ ก็ได้ (มาตรา ๗)

๓.๓ กำหนดให้ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเองในประเทศ ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดี (มาตรา ๘)

๔. หมวด ๒ การประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ

๔.๑ กำหนดห้ามผู้ที่ประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๙)

๔.๒ กำหนดให้ผู้ขออนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด และกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม (มาตรา ๑๐)

๔.๓ กำหนดให้ผู้ขออนุญาตต้องวางหลักประกันอันสมควรไว้กับอธิบดี เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ ก่อนที่อธิบดีจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขออนุญาต เป็นจำนวนเงินตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าล้านบาท (มาตรา ๑๑)

๔.๔ กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าอธิบดีจะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น (มาตรา ๑๒)

๔.๕ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องยื่นคำขอใบแทนใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาตชำรุดในสาระสำคัญ สูญหาย หรือถูกทำลาย ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลายของใบอนุญาตดังกล่าว (มาตรา ๑๓)

๔.๖ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ สำนักงานตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (มาตรา ๑๔)

๔.๗ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออธิบดี เมื่อประสงค์จะย้ายสำนักงานหรือตั้งสำนักงานชั่วคราวที่มีใช้สถานที่ตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (มาตรา ๑๕)

๔.๘ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออธิบดี เมื่อประสงค์จะเปลี่ยนผู้จัดการ (มาตรา ๑๖)

๔.๙ กำหนดให้ในกรณีที่อธิบดีไม่ออกใบอนุญาตตามมาตรา ๙ ไม่ต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรา ๒ ไม่อนุญาตให้ย้ายสำนักงานหรือให้จัดตั้งสำนักงานชั่วคราวตามมาตรา ๑๕ ไม่อนุญาตให้เปลี่ยนผู้จัดการตามมาตรา ๑๖ ผู้ขออนุญาตหรือผู้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด (มาตรา ๑๗)

๔.๑๐ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องจดทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๑๘)

๔.๑๑ กำหนดให้ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ (๕) และไม่มีเป็นลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศของผู้รับอนุญาตรายอื่น และไม่เป็นตัวแทนจัดหางานหรือลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางานหรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล ในขณะเดียวกัน (มาตรา ๑๙)

๔.๑๒ กำหนดให้การประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศเป็นอันสิ้นสุดลงในกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุ ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ไม่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตยกเลิกวัตถุประสงค์ของบริษัทในการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และผู้รับอนุญาตเลิกบริษัท (มาตรา ๒๐)

๔.๑๓ กำหนดให้หลักประกันที่ผู้รับอนุญาตวางไว้ตามมาตรา ๑๑ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้รับอนุญาตยังมีได้เลิกประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ หรือผู้รับอนุญาตเลิกประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้วแต่ยังมีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ และในกรณีที่ผู้รับอนุญาตเลิกประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และไม่มีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ ให้ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับหลักประกันคืนต่ออธิบดี เมื่ออธิบดีตรวจสอบแล้วพบว่าผู้รับอนุญาตไม่มีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ ให้แจ้งแก่ผู้รับอนุญาตเป็นหนังสือเพื่อมารับหลักประกันคืน (มาตรา ๒๑)

๔.๑๔ กำหนดให้ผู้จัดการหรือลูกจ้างต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องเมื่อออกไปปฏิบัติงานนอกสำนักงาน (มาตรา ๒๒)

๔.๑๕ กำหนดให้ผู้จัดการหรือลูกจ้างซึ่งพ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้างต้องส่งคืนบัตรประจำตัวแก่อธิบดีหรือผู้รับอนุญาตภายใน ๗ วันนับแต่วันที่พ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้าง (มาตรา ๒๓)

๔.๑๖ กำหนดให้การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ผู้รับอนุญาตต้องทำสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๒๔)

๔.๑๗ กำหนดห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดจากนายจ้าง เว้นแต่ค่าบริการและค่าใช้จ่ายตามรายการและอัตราที่อธิบดีประกาศกำหนด และห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดจากคนต่างด้าว (มาตรา ๒๕)

๔.๑๘ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศต่ออธิบดี ตามแบบรายงานที่อธิบดีกำหนด ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป (มาตรา ๒๖)

๕. หมวด ๓ หน้าที่และความรับผิดชอบ

๕.๑ กำหนดให้นายจ้างที่ประสงค์จะนำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเองต้องวางหลักประกันไว้กับอธิบดี เมื่อได้รับหลักประกันแล้วให้อธิบดีอนุญาตให้นายจ้างนั้นนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศได้ การวางหลักประกัน การเก็บรักษาหลักประกัน การเปลี่ยนแปลงหลักประกัน การหักหลักประกันในกรณีที่เกิดความเสียหายจากการที่นายจ้างได้นำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ การเรียกหลักประกันเพิ่ม และการขอรับหลักประกันคืน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๒๗)

๕.๒ กำหนดให้ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเองในประเทศ หากนายจ้างเลิกจ้างคนต่างด้าว คนต่างด้าวลาออกจางาน หรือคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างจนครบกำหนดตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ นายจ้างต้องแจ้งต่ออธิบดีและต้องจัดส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทางภายใน ๗ วันนับแต่วันที่คนต่างด้าวไม่ได้ทำงานกับนายจ้างหรือวันที่ครบกำหนดตามสัญญา แล้วแต่กรณี หากนายจ้างไม่ดำเนินการจัดส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทาง ให้อธิบดีดำเนินการจัดส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทาง โดยหักค่าใช้จ่ายจากหลักประกันที่นายจ้างได้วางไว้ (มาตรา ๒๘)

๕.๓ กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ แต่นายจ้างไม่รับคนต่างด้าวนั้นเข้าทำงาน หรือคนต่างด้าวไม่ยินยอมทำงานกับนายจ้างนั้น หรือคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างในประเทศตามสัญญาแล้วแต่นายจ้างเลิกจ้างหรือคนต่างด้าวได้ลาออกจางานก่อนครบอายุสัญญา ให้ผู้รับอนุญาตมีหน้าที่ส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทาง เว้นแต่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนต่างด้าวนั้นประสงค์จะทำงานกับนายจ้างรายอื่นที่มีลักษณะงานทำนองเดียวกัน ผู้รับอนุญาตจะจัดให้ลูกจ้างทำงานกับนายจ้างรายอื่นตามความประสงค์ของลูกจ้างก็ได้ แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวันนับแต่เลิกทำงานกับนายจ้างรายเดิม (มาตรา ๒๙)

๕.๔ กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตไม่นำคนต่างด้าวมาทำงานตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ให้คืนค่าบริการและค่าใช้จ่ายที่เรียกเก็บจากนายจ้างไปแล้วทั้งหมดให้แก่ นายจ้างภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ครบกำหนดตามสัญญาดังกล่าว (มาตรา ๓๐)

๕.๕ กำหนดให้เมื่อคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างจนครบกำหนดตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ หรือไม่ได้ทำงานกับนายจ้างแล้ว นายจ้างต้องแจ้งผู้รับอนุญาตโดยไม่ชักช้า เพื่อให้ผู้รับอนุญาตจัดส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางที่ได้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ภายใน ๗ วันนับแต่วันที่ครบกำหนดตามสัญญาหรือวันที่คนต่างด้าวไม่ได้ทำงานกับนายจ้างแล้ว แล้วแต่กรณี (มาตรา ๓๑)

๕.๖ กำหนดให้ในกรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานตามพระราชกำหนดนี้ และต้องถูกส่งตัวกลับไปยังประเทศต้นทางตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองหรือกฎหมายอื่น ให้หน่วยงานที่ดำเนินการส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากนายจ้างหรือผู้รับอนุญาตได้ (มาตรา ๓๒)

๕.๗ กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง ให้อธิบดีหักค่าบริการและค่าใช้จ่ายจากหลักประกันที่วางไว้ตามมาตรา ๑๑ คืนให้แก่นายจ้าง และเมื่อได้ดำเนินการหักค่าบริการและค่าใช้จ่ายดังกล่าวแล้ว ให้อธิบดีแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบโดยไม่ชักช้า (มาตรา ๓๓)

๖. หมวด ๔ การควบคุม

๖.๑ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศต้องใช้ชื่อ คำแสดงชื่อหรือคำอื่นใดในการประกอบธุรกิจว่า “บริษัทนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ” และจะใช้ถ้อยคำ หรืออักษรต่างประเทศอื่นที่มีความหมายเช่นเดียวกันประกอบด้วยก็ได้ (มาตรา ๓๔)

๖.๒ กำหนดห้ามผู้ใดใช้ชื่อ คำแสดงชื่อ หรือคำอื่นใดว่า “บริษัทนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ” หรือถ้อยคำหรืออักษรต่างประเทศอื่นที่มีความหมายเช่นเดียวกัน (มาตรา ๓๕)

๖.๓ กำหนดห้ามผู้รับอนุญาตประกอบธุรกิจอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๓๖)

๖.๔ กำหนดอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ของอธิบดีและพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา ๓๗)

๖.๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องมีบัตรประจำตัวตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๓๘)

๖.๖ กำหนดให้อธิบดีและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา ๓๙)

๖.๗ กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ หรือไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชกำหนดนี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชกำหนดนี้ ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้รับอนุญาตนั้นปฏิบัติให้ถูกต้องหรือจัดการแก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดครั้งละไม่เกิน ๑๒๐ วัน (มาตรา ๔๐)

๖.๘ กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ (มาตรา ๔๑)

๖.๙ กำหนดให้คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือและแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบตัวผู้รับอนุญาต หรือผู้รับอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สำนักงานของผู้รับอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับอนุญาตได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง (มาตรา ๔๒)

๖.๑๐ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สิ้นสุด (มาตรา ๔๓)

๗. หมวด ๕ บทกำหนดโทษ

๗.๑ กำหนดโทษผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ วรรคสอง ในการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๔)

๗.๒ กำหนดโทษนายจ้างที่นำคนต่างด้าวมาทำงานให้กับตนเองในประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๕)

๗.๓ กำหนดโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๖)

๗.๔ กำหนดโทษลูกจ้างที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยที่ตนเองมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ (๕) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๔๗)

๗.๕ กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ไม่ยื่นคำขอใบแทนใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง ไม่แสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายตามมาตรา ๑๔ หรือย้ายสำนักงานหรือตั้งสำนักงานชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่เปลี่ยนผู้จัดการโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๖

วรรคหนึ่ง ไม่จดทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตาม มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง หรือใช้บุคคลอื่นใดซึ่งมิใช่ลูกจ้างที่ได้จดทะเบียนให้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าว มาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ไม่แจ้งต่อนายจ้าง หรือไม่แจ้งต่ออธิบดีหรือไม่ส่งใบอนุญาตคืนตามมาตรา ๒๐ วรรคสอง หรือวรรคสาม ไม่ยื่นคำขอรับใบแทน บัตรประจำตัวตามมาตรา ๒๒ วรรคสาม หรือไม่ส่งบัตรประจำตัวที่ได้รับจากผู้จัดการหรือลูกจ้างแก่อธิบดีตาม มาตรา ๒๓ วรรคสอง กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ไม่ทำสัญญาหรือทำสัญญาโดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง หรือไม่ออกไปรับค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายให้แก่นายจ้างตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง กำหนดโทษผู้รับอนุญาต ที่ไม่ส่งรายงานหรือส่งรายงานไม่เป็นไปตามแบบรายงานที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๒๖ กำหนดโทษผู้รับอนุญาต ที่ไม่ส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางตามมาตรา ๒๙ และกำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ใช้ชื่อในการ ประกอบธุรกิจโดยฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๔๘)

๗.๖ กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ไม่แสดงทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าว มาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท (มาตรา ๔๙)

๗.๗ กำหนดโทษผู้จัดการหรือลูกจ้างที่ไม่แสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง เมื่อออกไป ปฏิบัติงานนอกสำนักงานหรือไม่ยื่นคำขอรับใบแทนบัตรประจำตัวตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือไม่ส่งคืนบัตรประจำตัวเมื่อพ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้างตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๕๐)

๗.๘ กำหนดโทษผู้ที่แสดงตนว่ามีหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ของผู้รับอนุญาตอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๑)

๗.๙ กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่เรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ไม่ใช่ค่าบริการหรือค่าใช้จ่าย ที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๕ (๑) หรือฝ่าฝืน (๒) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับห้าเท่า ของเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นที่รับไว้จากนายจ้างหรือคนต่างด้าว และผู้รับอนุญาตที่เรียกหรือรับค่าบริการหรือ ค่าใช้จ่ายจากนายจ้างเกินกว่าอัตราที่อธิบดีประกาศกำหนด ตามมาตรา ๒๕ (๑) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หกเดือนและปรับห้าเท่าของค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายที่เรียกเกินกว่าอัตราที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๕๒)

๗.๑๐ กำหนดโทษนายจ้างที่ไม่แจ้งต่ออธิบดีหรือไม่จัดส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทาง ตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๕๓)

๗.๑๑ กำหนดโทษผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๕๔)

๗.๑๒ กำหนดโทษผู้รับอนุญาตที่ฝ่าฝืนมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึง ห้าหมื่นบาท (มาตรา ๕๕)

๗.๑๓ กำหนดโทษผู้ที่ไม่มาชี้แจงข้อเท็จจริง ไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานตามมาตรา ๓๗ (๑) ไม่อำนวยความสะดวกตามมาตรา ๓๗ (๒) หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๗ (๓) และ (๔) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๖)

๗.๑๔ กำหนดโทษผู้ที่หลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และโดยการหลอกลวงดังว่านั้น ได้ไปซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ถูกหลอกลวง ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำความผิดตาม วรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปหรือโดยสมาชิกขององค์กรอาชญากรรม ต้องระวางโทษหนัก กว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้กึ่งหนึ่ง (มาตรา ๕๗)

๗.๑๕ ผู้ใดสนับสนุนการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ แม้ว่าการกระทำของตัวการจะอยู่นอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๘)

๗.๑๖ กำหนดโทษการเรียกร้อยทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ แทนผู้เสียหาย พนักงานอัยการจะขอรวมไปกับฟ้องคดีอาญาหรือจะยื่นคำร้องในภายหลังขณะที่คดีอาญานั้นยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นก็ได้ ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิของผู้เสียหายที่จะยื่นคำร้องเพื่อเรียกร้อยทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปเพิ่มเติมได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อนที่ศาลจะมีคำวินิจฉัยชี้ขาดคดี ถึงแม้ไม่มีคำขอให้ใช้ทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปตามวรรคหนึ่ง หากศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลย ศาลจะสั่งในคำพิพากษาคดีอาญาให้จำเลยใช้ทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปแก่ผู้เสียหายตามที่เห็นสมควรก็ได้ คำสั่งดังกล่าวไม่กระทบถึงสิทธิของผู้เสียหายในอันที่จะฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเพื่อเรียกเอาทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปในส่วนที่ยังขาดอยู่ (มาตรา ๕๙)

๗.๑๗ กำหนดโทษในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๖๐)

๗.๑๘ กำหนดโทษบรรดาความผิดตามพระราชกำหนดนี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้อธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบสำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเปรียบเทียบ สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น (มาตรา ๖๑)

๘. บทเฉพาะกาล

กำหนดให้ผู้รับอนุญาตจัดหางานในประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางานที่ได้ดำเนินการจัดหาคนต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้อีกไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ (มาตรา ๖๒)

นางสาววรรณนัช สว่างแจ้ง / จัดทำ